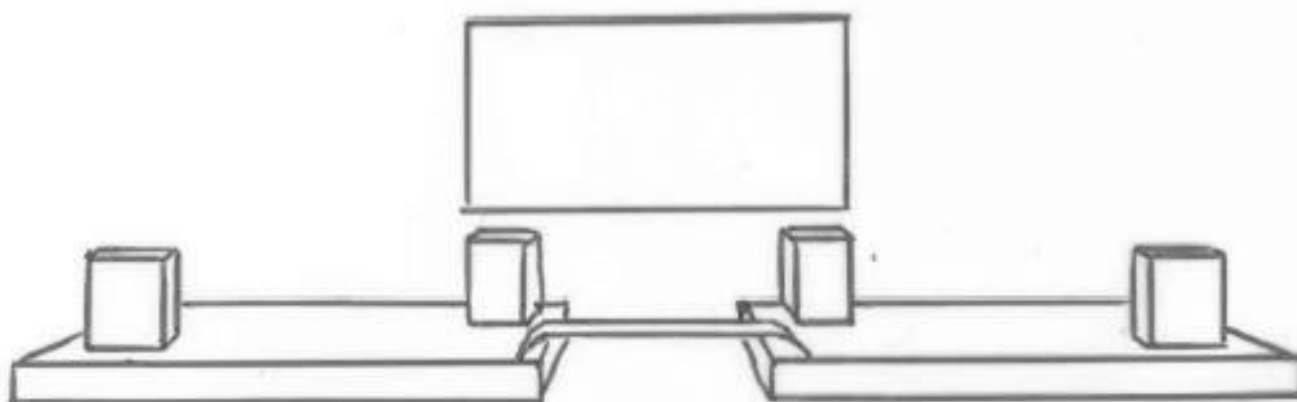

Kytice 20220912

Role	Hraje	Zpěv / Hlas	Úvod	Polednice	Svatební Košile	Vodník	Bludička
Průvodce	PeBu	JaVo	X				
Vypravěč 1	ZdKul	K1	X			X	
Vypravěč 2	ZdKub	K2	X			X	
Otec	PeNe			X			
Polednice	ToVa			X			
Dívka	EmLo				X		
Hoch	JaBa				X		
Umrlici	ToKo+				X		
Vodník	LaNo	K1				X	
Matka	MaVe	H1				X	
Dívka 1	MaCi	H1				X	
Dívka 2		H2				X	
Truhlář 1	MaKo	K1				X	
Truhlář 2	PeNe	K1				X	
Amor	PeZi					X	
Pán lesů	HyJo	RoRi					X
Poutník	JaOp	K2					X
Bludička	TeKn	H1					X
Jezinka 1	JaMy	H2					X
Jezinka 2	DaTu	H3					X
Víla	OIH0	H2					X
Tanečnice	DaTu+					X	X
Stínohra	AnLu+					X	X

Levý ponton LP

pravý ponton PP

ÚVOD:

Průvodce: (vyjde na scénu. text doplnit dle potřeby.) **Není to podle filmu z roku 2000, ani podle sbírky básní prvně vydané v roce 1853. ale jde o Semaforickou Kytici z roku 1972 Experiment PRORADOST. (Průvodce otevře desky a recituje)**

**Už jedenáctá odbila
a lampa ještě svítila
co nad klekadlem visela...**

Ano, to jsou známé verše Erbenovy Svatební košile. Verše, které jsme se ve škole biflovali tak dlouho, až nám unikla jejich krása. (Vypravěči zrcadlově vyjdou na oba pontony, hrají na kytary) H01

Vypravěč1: Pane Suchý!

Vypravěč2: Pane Erbene!

Vypravěči: Neřekněte ne.

**Na Václavském náměstí,
v jednom velkém domu,
událo se neštěstí,
událo se neštěstí,
dvanáct let už tomu.**

**Vypuklo tu divadlo,
bez hany a s bázní.
Kohopak by napadlo,
kohopak by napadlo,
že Váš hlas tu zazní.**

**Že navzdory tradici,
pro tu Vaši Kytici.
Vykroužíme vázu,
nezvyklého rázu.
Zu, zu, zu, zu, zu.
Jak se bude vyjímat,
těžko říci předem,
špatně možná dobře snad.
Špatně možná dobře snad.
Pane Erben jedem!**

(vypravěči odejdou)

POLEDNICE

(na PP vyjde Otec, ukloní se, otevře knihu, čte a umělecky recituje)

Otec: U lednice dítě stálo, z plna hrdla zpívalo.

Na tranzistor k tomu hrálo do rytmu se kývalo.

Hudba kvičí nervy ničí, nepeče se pečeně.

Cosi syčí na vařiči, matka křičí zděšeně.

Mléko prchá! Běda, běda! Nateklo mi do boty

Táta bude bez oběda, pro tebe, ty zlobo, ty.

Zanech řvaní moje zlato. Hrej si tu máš kohouta!

Ledva matka dořekla to, bouch bác! Letí do kouta.

Podlily se krví oči povalené matičce.

Pozvedne se, povyskočí. A pak řekne kratičce.

Pojď si proň ty Polednice. Pojď, vem si ho tuláka.

Stojí, stojí u lednice, nepracuje, huláká.

(vběhne Polednice a vede dialog s Otcem, jemu chvíli trvá než mu dojde s kým)

Polednice: Dej sem dítě!

Otec: Heleďte, milostpaní... Nezdá se vám, že jdete nějak tvrdě na věc? Vždyť mi tady rušíte veřejnou produkci

Polednice: Tak to ne! Vy jste si mě sem zavolal. Já se vodsud' nehnu, dokud nedostanu to slíbený dítě.

Otec: Já si nepamatuju, že bych vám někdy sliboval dítě. A jestli jo, tak to jsem musel bejt pěkně vzatej. Helejte, já to připouštím, slíbil jsem vám dítě. Ale vy zase připusťte, že jste si na to vymáhání vybrala nevhodnej okamžik. Sejdeme se jindy...

Polednice: To teda ne! Já se vodsud' nehnu, dokud nedostanu to slíbený dítě. Dej sem dítě!

Otec: Prosím vás, přeci nechcete, abych tady nechal zatáhnout oponu a místo hraní tady začal plnit nějaký blbý sliby!

Polednice: No ne, ta opona se zatahovat nemusí.

Otec: Vy dobytku! Teď jste zašla trochu daleko.

Polednice: Moment! Zavolal jste si mě sem? Zavolal. Jsem tady? Jsem. Dej sem dítě!

Otec: No, a vy jste snad Polednice?

Polednice: Já snad na to nevypadám?

Otec: Vono se teď nosí lecos... *(dojde mu to)* Jé, Polednice. Helejd'te. Já, jak jsem tady umělecky recitoval, tak jsem si myslel, že jste nějaká bláznivá bezdětná, která takhle vobráží divadla a vymáhá na předních umělcích...

Polednice: Jé, to je trapas.

Otec: Dobře. Moje recitace tedy končí a my vám přehrajeme Polednici jako drama. V roli Polednice uvidíte přímo Polednici. Já budu hrát matku, to je blbost, já budu hrát otce. Matka v práci a otec v domácnosti.

Polednice: Počkejte a kdo bude hrát tohleto? Dítě!

Otec: Dítě mají pouze fiktivní, vzešloť z platonické lásky. *(Polednice odejde)*

Pokračuji: Pojd' si proň ty Polednice, pojd', vem si ho zlostníka.

Polednice: *(vběhne na scénu)* Kde je?!

Otec: Támhle leze, ale bude se vám blbě chytat, je pouze fiktivní.

Polednice: Ten je tak fiktivní, že ho ani nevidím. Pocem, pojd' k tetě! Fiktó!

Fiktoušku! *(předklání se a Otec jí kouká na zadek)*

Otec: Polednice, víte že jste docela sympatický děvče? *(Otec si ji přitáhne)* Nedala byste si kafičko?

Polednice: Dobře, ale maličký...

Otec: Velký. Já když něco dávám, tak to musí bejt veliký. Aby to všichni viděli. *(pro sebe)* Slabý to může bejt.

Polednice: Počkejte! Vy jste slíbil drama. To budeme hrát drama při kafi?

Otec: *(zamyšleně)* Helejte, to nechte na mě. Já vám to kafe votrávím...

Polednice: To jsem šťastná, že jsem si dala slabý. Dej sem kafe!

Otec: Moment, jen co namelu. Já tady mám někde fiktivní kafemlejnek...*(hledá ho)*

Polednice, moje imaginární dítě si hrálo s fiktivním kafemlejnkem, někde ho pomyslně zašantročilo.*(stále hledá).*

Polednice: Kafi! K tetě!

Otec: Helejte, vy chcete turka, já chci dítě s kafemlejnkem, publikum chce otravu. My jsme měli zůstat u tý umělecky recitace... Vodcházím. *(vrazí do fiktivních dveří)*

Polednice: Takže dítě ani kafe nedáš?

Otec: Nedám!

Polednice: Něco jinýho si vezmu já sama! (*rozhlíží se*) Pane, tady je věci! Trošku to tu probereme. Heleďte, tohle je pěkný. Jo, to je lednice.

Otec: A máme po lednici.

Polednice: Pojdte mi s tím Helfnout.

Otec: Nejste vy nějaká drzá? Já vám to mám pomoci ještě vynášet?

Polednice: No, to víte, že tohleto tady nenechám. Kdybych se měla ztrhat.
(*odtáhne fiktivní balík na židli na LP a pak ze scény*)

Otec: (*kouká za ní*) No, a vod tohodu má hnáty křivé. (*zpívá*)

H02

Malá bledá tváře divé, pod plachetkou osoba.

Škytá heká prská plive, vichřici se podobá.

Vlivem síly odstředivé, plachetka když zvedne se.

Odhalí se hnáty křivé, bože to je recese.

Kde se vzala bledá malá? Pod plachetkou perzóna.

Dodnes nevím proč mi dala dvojitého nelsona.

A pak řekla: naval dítě a nekoukej tak zarytě.

Na ta slova začla hbitě honit dítě po bytě.

Když pak celá rozechvělá, dítě v rohu lapila.

Pozval jsem ji kdyby chtěla, by se se mnou napila.

Nejprve se upejpala. Pak se vrhla na whisky.

Pro mě v domě nenechala nic než prstů otisky.

Od té doby dnes, a denně, jak poledne udeří,
malá bledá, neprodleně, narve se mi do dveří.

Vypije mi slivovici, vypije i petrolej.

Proto nikdy Polednici. Na dítě si nevolej.

(*odejde, kulisáci odhalí obraz Svaté rodičky a zapálí lampu*)

SVATEBNÍ KOŠILE

Sbor: H03 (na LP vejde dívka a klekne před obraz)

Již jedenáctá odbila a lampa ještě svítila

A lampa ještě hořela, co nad klekadlem visela

Na stěně nízké světničky byl obraz boží rodičky

A před madonou prastarou klečela dívka s kytarou

Dívka: (štych na Dívku)

Maria Panno jsem děvče prosté, nejsem taková jako ty.

Maria Panno zpívám ti po sté, bojím se bojím samoty.

Měla jsem smutná milého, život bych dala pro něho

Do ciziny se obrátil, dotud se ještě nevrátil.

Lhal když mi říkal: Jakmile ušiješ pro mne košile

a routu svineš do věnce vrátím se ke své panence.

Již jsem košile ušila, již jsem je v truhle složila.

Věneček z routy je tu též, panenku však už nenajdeš.

Maria Panno jsem děvče prosté, nejsem taková jako ty.

Maria Panno hřích ve mne roste, bojím se bojím samoty.

Kytára už mi nestačí, toužím po písni jinačí.

Milého z ciziny mi vrať aneb můj život náhle zkrat'

Sbor:

Pohnul se obraz na stěně [íííííí] vzkřikla panna zděšeně.

Lampa co temně hořela - prskla a zhasla docela.

A svět se zachvěl úzkostí, kročeje slyšet na dvorku.

Strach vnikl dívce do kostí, řečeno přesně do morku.

A ve tmě dírou po suku do chýše vniklo bez hluku

zjevení jako z pohádek a sáhlo dívce na ruku.

Hoch: (na LP vejde alá zombie)

Spíš má panenku nebo bdiš. Hoj má panenku tu jsem již.

Snad ti to není nemilé, přišel jsem skrz ty košile

Dívka:

Proč šedivá je tvoje pleť? Jsi bledý bledý jako zed'

Hoch:

Snad moje tvář je pobledlá. Snědl jsem houbu nezdravou.

Byla to bedla nejedlá a skončilo to otravou

Dívka:

Proč oči tvé jsou zlé a vpadlé? Co se ti stalo drahý Kadle?

Hoch:

Oči nech stranou děťátko, jsou trochu chladné a já též.

Pojď se mnou jen a zakrátko na oči myslet přestaneš.

Dívka:

Posaď se u nás na chvíli, kam bychom v noci chodili?

Černý kafe ti uvařím a pak tě láskou obdařím

Hoch:

Ho den je noc a noc je den. Ve dne mé oči tlačí sen.

Měsíček svítí na cestu, já přišel pro svou nevěstu

Sbor: UÁ...

Sólo: *(jdou na PP)*

Byla noc byla hluboká. Měsíček svítil z vysoka.

A ticho pusto v dědině. Vítr burácel jedině.

A on tu napřed skok a skok a ona za ním co jí krok.

Psi houfem ve vsi zavýli když ty pocestné zvěřili.

A vyli vyli divnou věc, žetě na blízku umrlec

Sbor:

děsivá kadence fff

Hoch:

Pěkná noc jasná v tu dobu vstávají mrtví ze hrobů.

A nežli zviš jsou tobě bliž, má milá nic se nebojíš?

Dívka:

Ach co to vedeš za řeči? Přestaň nebo ti uteči.

Radši mi hochu řekni přec, živ-li a zdráv je tvůj otec?

Tvůj otec a tvá milá máť? A ráda-li mne bude znát?

Hoch:

Moc má panenka moc se ptáš. Jen honem pojď však uhlídáš.

A co máš milá v pravici?

Dívka:

Nesu si knížky modlicí

Hoch:

Zahod' je pryč to modlení. Je těžší nežli kamení

Sbor: (zajdou ze kulisy, přehnou za plátnem na LP. Katapult dvou figur)

Knížky jí vzal a zahodil a byli skokem deset mil.

A byla cesta výšinou skalami lesní pustinou.

A v rokytí a v úskalí divoké feny štekaly.

A kulich hlásal pověsti žetě nablízku neštěstí

Hoch: (vyjdou na LP)

Pěkná noc jasná v tento čas mrtví s živými chodí zas.

A nežli zviš jsou tobě blíž. Má milá nic se nebojíš?

Dívka:

Což bych se bála Tys se mnou, máš o mne péči dojemnou.

Pověz můj milý řekni jen jak je tvůj domek upraven.

Čistá světnička? Veselá? A zdali blízko kostela?

Hoch: (jdou na PP)

Kostel by byl celkem vzato k mání.

Světnička však není k popukání

Zvykneš si však na ní. Co to máš má milá za pasem?

Dívka:

Růženec s sebou vzala jsem

Hoch:

Fuj po babičce klokočí jako had tebe otočí

Sbor: (zajdou ze kulisy, přehnou za plátnem na LP. Katapult dvou figur)

Růženec vzal a zahodil a byli skokem dvacet mil.

A byla cesta nížinou přes vody luka bažinou.

A po bažině po sluji modrá světélka laškují.

A žabí havěť v potoce pořební píseň skřehoce

Hoch: (vyjdou na LP a jdou na PP)

Pěkná noc jasná v tu dobu spěchají živí ke hrobu.

A nežli zviš jsi hrobu blíž, má milá nic se nebojíš?

Dívka:

Ach podle mého názoru bylo již dosti horroru.

Zalezme radši do stohu zaujmout vhodnou polohu.

Je první máj je lásky čas. Hrdliččin zve ku lásce hlas

Hoch:

Co to máš děvče za zvyky? Recitovati klasiky!

A co máš na té tkaničce?

Dívka:

To křížek po mé matičce

Hoch:

Hoho to zlato proklaté má hrany ostře špičaté!

Sbor: *(katapult, stínohra kostela a vynoří se kříže)*

Křížek utrh a zahodil. A byli skokem třicet mil.

Tu na planině široké stavení stojí vysoké.

Úzká a dlouhá okna jsou. A věž se zvonkem nad střechou

Hoch:

Hoj má panenka tu jsme již. Nic má panenka nevidíš?

Dívka:

Ach vidím věže kostela

Hoch:

Chtělaš to nebo nechtěla?

Dívka:

Ale ten hřbitov křížů řad

Hoch:

To nejsou kříže to můj sad

Sbor: *(vyjdou umrlci)*

Tu děvčeti se zardálo, že o taký sad nestálo.

A milý který vstane z már, nebudí správný lásky žár.

I zachtělo se děvčeti nenápadně mu zmizeti.

On ale prokouk její spády. A zavolal si kamarády,

než mohlo děvče uprci obklopili ho umrlci.

Sbor umrlců:

Pokud není nutno nejíme a nepijem.

A když je nám smutno, zpíváme si rekviem.

Rekvi, rekvi, rekviem...

Hoch:

Co máš v uzlíku má milá

Dívka:

Košile co jsem ušila

Hoch:

Doufám že noční neboť den mým spádům není nakloněn.

Hoj kamarádi za pár chvil oblečeme se do košil.

Noc temná vládne nad krajem, my se živou si pohrajem.

(Příšerný chechtot umrlců)

Dívka:

Ó nech mě již ó nech mě tak. Divý a hrozný je tvůj zrak.

Tvůj dech otravný jako jed. A tvoje srdce - tvrdý led

Hoch:

Léta's po lásce toužila. Léta ses pro ni soužila.

Máš za ty dlouhé za roky. Na moře lásky nároky. Dostaneš ji i s úroky!

(Skladba vrcholí kakofonickou pasáží, při které umrlci se vrhají na nebohou dívku za odporného huhlání. Dívka s nimi zápasí, hudbou proráží zoufalé dívčiny výkřiky.

Skladba je zakončena překvapivě náhle.)

Sbor: *(umrlci odchází, kulisáci představují scénu)*

Ať nám to pan Erben promine,

že končil Hepyendem. A my ne.

Ráno když lidé na mši jdou. V úžasu státi zůstanou.

V košilích bílých jako sníh válí se kousky umrlých.

A na žulové mohyle, zří tělo dívky spanilé.

(až se zhasne, tak Dívka také odejde)

VODNÍK H04

Vypravěči: *(zrcadlově vyjdou. Vodník vyleze z vody na LP a vyšplhá na topol)*

Na topole nad jezerem. Seděl vodník pod večerem

Na topole pod mezí. Jedl vodník hovězí.

Vodník: *(Vytáhne flákotu. Sleze z topolu a pantomimicky ukazuje jakou má představu milující ženušky. A odejde s flákotou v puse)*

Zpívám jak mi zobák narost. O tom že mám velkou starost

Ať se nikdo nedoví. Že to žeru syrový.

Vypravěči:

Na topole nad jezerem. Seděl vodník pod večerem

Na topole pod mezí. Jedl vodník hovězí.

Vodník:

Záleží to na náhodě. Když tak holky choděj k vodě

Snad pod jednou rupne lávka A pak bude. A pak bude.

Teplá přesnídávka

Vypravěči: **H05** *(Matka a později i Dívka 1 vyjdou na PP, Matka pozoruje jak se Dívka 1 protahuje a jak vytahuje balík prádla)*

Ráno raničko panna vstala.

Prádlo si v uzel zavázala

Dívka 1: **Půjdu matičko k jezeru, šátečky sobě vyperu**

Matka: *(Dívka 1 si nasadí sluchátka a Matku ignoruje)*

Ach nechod', nechod' na jezero. Zůstaň dnes doma moje dcero.

Já měla zlý té noci sen. Nechod' dceruško k vodě ven.

O černým koni se mi zdálo. Se kterým děvče karty hrálo.

Dvě vdovy v dáli plely len. Nechod' dceruško k vodě ven

Vypravěči: *(Dívka 1 jde na lávku, začne prát a spadne do jezírka)*

Černej kůň svědčí o neštěstí. Dvě vdovy v dáli průser věstí.

A pátek není dobrý den. Nechod' dceruško k vodě ven.

Nemá dceruška nemá stání. Nikdo jí v praní nezabrání.

Nedbá na radu matčinu, sbalí prádlo a svačinu.

Namočí šátek — lávka rupne. A tak v ten pátek děvče zpupné.

Skončí svůj život v jezeře

Vodník: **A bude teplá večere**

Dívka 2: H06 (*Dívka 2 se vzteká na LP, občas do něčeho praští a nebo to skopne do vody. Hrozí rybám a rakům na stínohře*)

Nevesely truchlivý. Jsou ty kraje rybí.

Není to tu vošklivý. Něco mi tu chybí.

Nevesely pochmurný. Jsou ty kraje šeré.

Potápěči to tu svědčí. Mě to tady žere.

Chybí mi tu něha lidská. Jabloně a mraky

Na ryby jsem alergická. A na raky taky.

Nevesely zeleny rybníci a řeky

Scházej mi tu jeleny. Za to jsou tu šneky

Vypravěči: H07 (*Truhlář 1 vyjde na PP, dopije, zaplatí, natáhne svetr a šáhne po náradí a lahváči. Netrefí se na lávku a zahučí do vody. Vodník na LP se zájmem sleduje utopení a podle zatleská*)

A zde se nám počne příběh mírně lišit

od původní verze, jak nám ji napsal pan Karel Jaromír Erben.

Na scénu vstupuje nová postava. La la la la...

Švarný truhlář Petr dopil svoji dávku.

Pak si obul svetr a šel spravit lávku.

Protože měl v hlavě truňk. Omylem do vody žbluňk.

Nejprve se zmítal, vodu šlapal chvíli.

Prskal hekal škytal, pak mu došly síly.

Slunce hřálo kvetl bez, truhlář Petr ke dnu kles.

A na topole podle skal zelený mužík zatleskal

A na topole zelený mužík podle zatleskal. La la la la...

Truhlář: H08 (*Dívka 2 na LP, Truhlář 2 na PP. Když ho Amor konečně trefí, tak urychleně spraví lávku*)

Miláčku, neumím lháti ani krásti. Miláčku, podnapilý jsem pouze z části

Mám touhu která nezná meze. A sice touhu po tvé něze

Dívka 2: (Sejdou se uprostřed lávky. Very romantic hledění do očí

Miláčku, tvý tváře háraj mužným rysem. Miláčku, tvý tváře laskat chtěla bysem

Je přeci věcí dávno známou, že hezké hoši srdce lámou

Truhlář: Bud' mou dámou

Oba: (přejdou na PP a schovají se. Vodník vyleze na topol a cpe se z hrnce)

Miláčku, když už jsme se tak šťastně sešli. Miláčku, něco si spolu začnem chceš-li.

La la la la...

Vypravěči: H09

Chudák vodník jásá. Děkuje svý ženě

Vodník:

Bože to je krása teplý jídlo denně.

Tak jsem si to vždycky přál. Na topole podle skal

Vypravěči: *(Truhlář 2 do všeho kope. Ždíme svetr apod.)*

Zatím truhlář Petr. Sem tam chodí po dně.

Nacucanej svetr, v botách vody hodně.

Prozpěvuje si tu píseň plnou citu. Tu co už jste slyšeli:

Truhlář: H10 *(Když se objeví Dívka 2 pookřeje. Ta ho uklidňuje, přejdou na PP)*

Miláčku, já myslím na tě kudy plavu

Miláčku, mám tvýho těla plnou hlavu. La la la...

Všichni: H11 *(Na PP je mejdan, baští se, pije se, tancuje se Průvod dovede Dívku 2 na lávku, kde ji předají Vodníkovi)*

Když se vodník ženil. Bylo plno slávy

Starosvati – černí raci a družičky – krávy

Když se vodník ženil To se děly věci

Starosvati – černí raci a svědkové šneci

Když se vodník ženil. To vám bylo jídla

Starosvati – černí raci. Ministranti – šídla

Když se vodník ženil. To prej bylo bublin

Starosvati – akrobati a družičky – škeble. Vá pá pá...

Vypravěči: H12

Dívka se ženou stala, ach jak je to prosté.

Jednou jen se milovala, už jí břicho roste. Laj la laj...

Za čas našla pod leknínem dítě s tváří něžnou.

Hastrman se opil vínem. A ten truhlář režnou. Laj la laj...tu tu...

Když ten vodník vystřízlivěl, začal řvát jak šílený

Vodník: *(Vodník rozfláká nepotřebné kulisy)*

Jak to, že to moje dítě vůbec není zelený

Truhlář 2: H13 *(Truhlář 2 odvádí Dívku 2 na PP)*

Miláčku, až najdu rým na slovo vášeň. Miláčku, o tobě složím pěknou báseň.

Dívka 2: Je přece věcí dávno známou, že hezké hoši srdce lámou.

Oba:

Miláčku, když už jsme se tak šťastně sešli. Miláčku, něco si spolu začnem chceš-li.

BLUDIČKA

Pán lesů: *(Vyjde na PP. Kulisáci během řeči přestaví scénu)*

Balada, která bude následovat, nese název Bludička. A mě v ní byla svěřena, nikoliv bezvýznamná, role Mocný lesů pán. Já touto cestou všem, kteří se zasadili o to, abych zmíněnou roli dostal. Zvláště pak principálovi seskupení PRORADOST, co nejsilněji děkuji. I když nejsem na podobných rolích závislý, myslím jako existenčně, protože shodou okolností slavím dnes triumfy na poli vědeckém. Mám na mysli svůj vědecko-populární spis Lexikon pro zamilované, který vyjde v nakladatelství Československý spisovatel, že? Dále pak vědecko-populární spis Lexikon bytostí nadpřirozených, který nevyjde, že? Protože je zatím v rukopise. Teď se dívám, že rukopis mám shodou okolností u sebe. A tak si říkám, že by možná bylo celkem vhodné, kdybychom si v něm zalistovali. Přečtěme si třeba co to jsou takové Jezinky. Jezinky: Lesní ženky, obyvatelky vlhkých jeskyň, zanedbané. Tady v závorce uveden lišej aj. Méněcenné a mravně pokleslé. Lákají do svých slují lesní adjunkty a jiné zaměstnance. V nouzi se spokojí i s nezletilými. Tady je uveden Smolíček Pacholíček. Nebo je tady heslo Trpaslík, drobný tvor s plnovousem. Budí dojem, že jde o maketu starce jedna ku deseti. Na jednu Sněhurku jich připadá sedm. Mnohdy bývá označován nesprávným slovem TR-PAJZLÍK, což je ve skutečnosti malý noční podnik. Dále zde máme heslo víly. Neobyčejně štíhlé a subtilní bájeslovné bytosti vilných mravů. Své štíhlosti dosahují hryzáním odtučňovací kůry. Nemají téměř pas, takže nemohou téměř vycestovat. A posléze se dostáváme až k heslu Bludička. Bludička je seskupení světélkujících bahenních plynů do tvaru děvčete. Zatímco v jiné formě unikají plyny pozornosti dřevorubců, v této atraktivnější naopak vzbuzují jejich zvědavost a chtíč. Dřevorubce tento úkaz překvapuje, neboť jejich manželky většinou nesvětélkují. A tak ochotně zabředávají do bahna. Díky bludičkám dochází k přirozenému etickému výběru. Dřevorubec nepodléhající svodům je nám zachován, zatímco dřevorubec nemrava hyne. Tento výběr má však svou stinnou stránku: zapříčiňuje kritický nedostatek dřevorubců.

Jezinky: H14 *(rojí se na PP. Poutník vyjde na PP, šourá se k lávce, nevšímá si reje)*

Je noc po svaté Hedvice. Na nebi temném hlubokém.

Chvěje se světlo měsíce. A letos jako před rokem. Nad močálem rej bludiček.

Zelený jejich očí svit. Poutníka láká v náruč zlou.

Kéž mohl by je uchopit a utopit v nich touhu svou. Ten kdo je jednou uviděl.

Tu náhle v šeru větroví. Postava temná zjeví se.

Odkud že kráčí – nepoví A kam směřuje – neví se. Noční ten chodec tajemný.

Poutník: H15 *(Poutník dojde k lávce sejme provaz, kterým byl přepásán, udělá na jeho konci smyčku a tu si nasadí na krk. Pak uchopí druhý konec provazu a rozhlíží se po větvi, na kterou by jej uvázal.)*

Proč na života pouti chmurnou, vypravila mne moje máť?

Den je mi rakví noc je urnou. A cesta má je dalekát

Ve stínu žebrákovy hole. Žije se zle a nevlídně.

Jmění jsem propil v coca-cole. Děvče mi prchlo do Vídně

Ted' chodím jako tichý blázen v dřevém šatě poutníka.

Zimou a hladem doprovázen, nemaje ani doutníka

Bejval jsem samej žert a švanda. Neznal jsem smutek ani nudu.

Ted' kol beder mi špagát plandá. A dneska na něm plandat budu... Já

Jezinky: H16 *(Jezinky začnou svádět Poutníka)*

Hoj, hoj, pojdi s námi v lesní sluje, kde vládne láska mír a klid

Hoj, hoj, my víme co tě deprimuje a dovedeme potěšit

Hoj, pojdi s námi v lesní temno a nebude ti nepříjemno.

Hoj, pojdi s námi v naše bydlo, dokud nám lože nevystydlo.

Poutník: *(Odhání je provazem)*

Vari pryč vy lesní mrchy, vari za sedmery vrchy Vary...

Já chci Františku, já chci Františku, Já chci Františku!

Jezinka 1: **Neblbni, pojď, bude sranda...**

Poutník:

Já chci Františku.

Jezinka 2: *(Obě jezinky odejdou)*

Pojď, nech ho, s tím nic není!

Poutník: **Já chci Františku!!!** Juž, vyslovil jsem zase proklaté to jméno Zrádná Františka. Tentokrát však naposledy. Za několik vteřin či minut, jen co najdu větev příhodnou, která by snesla váhu mého těla. Protože není nic trapnějšího, než když se chce člověk oběsit, a ono se to s ním utrhne.

Dívčí Sbor: H17 *(přitančí víla a postupně odhazuje šátečky)*

Tančí tančí víla bílá. Tančí víla bílá.

potmě tančí víla potměšilá.

Tančí tančí nožky bosé, poutníkovi zastesklo se.

Bílá víla u jezírka tančí.

Poutník: **No, ne. Co je zase tohle?**

Dívčí Sbor:

Hej, neváhej a v rej se dej, poutníku bledej, hlavně se nedej
Tančí víla rozpustilá, tančí rozpustilá víla. Poutník zírání, špagát svírá.
Tančí tančí nožky bosé, poutníkovi zastesklo se.
Stejská se mu po náruči něžné.

Poutník: No, ne. To je krása.

Dívčí Sbor: Hej, neváhej a názor změň. Hej, hej a na Františku zapomeň.

Poutník: Tobě se to řekne! Ach má Františka! Má vyvinutá Františka. Zrádná Františka.

Víla: *(Vila sesbírání šátečky, které z ní během tance popadaly. A otráveně odejde)*
Seš trapnej s tou svou Františkou! Já ti tu dělám zadarmo estrádu a on vyvinutá Františka.

Bludička: H18 *(Poutník dojde na konec LP, najde větev na topole a věší se. Ve své činnosti ustane, když zpozoruje bludičku, která bloudí po scéně a zpívá)*

Tmou tmoucí svítí moje očka světýlka zelená.

Ploužím se ploužím, jako černá, jako černá kočka hebká a šílená

Topím se v tůni, tiché a chladné.

Ve vlasech vůni měsíčních nocí

Občas mi hvězda do klína spadne

Mé nohy bosé do žabince noří se slastně

Ten zlozvyk, ten zlozvyk, ten jsem po mamince zdělila vlastně

Stejně tak jako barvu jehličí která mi z očí čiší

Stejně tak jako tělo kočičí a nerozvážnost myší. Á., vapadata tata

Po muchomůrkách jedovatých voní můj dech

Na těle místo chloupků zlatých kvete mi mech

A náruč má je čekárnou a márnici a rájem

V ní muži láskou zestárnou. V ní muži láskou zestárnou a umřou. Kdo má zájem?

Kdo má zájem? Kdo má zájem Á, vapadata tata

Kdo má zájem?

Poutník: *(Hrne se k Bludičce, krátce osloví diváka)*

Já. Tady já mám kdo má zájem. Kdepak, pane, byl jste druhej. Promiňte, madam, ale co děláte dnes večer?

Bludička: *(Poutník přijde k Bludičce s provazem na krku. Zavlní se - ona, samozřejmě)*
Dnešní večer chci trávit po boku okouzlujícího muže.

Poutník:

No, tak to jsem pěkně nahranej. To si raděj vzpomenu na tu. Jak je ta nemocnice. Vy myslíte na Bulovku, ne... Na...

Bludička: Na Františku

Poutník: Ohó. Na nic si nevzpomínám. Co děláte dnes večer, madam?

Bludička: Miláčku, já vlastně nejsem vůbec žena

Poutník: No tak to už nech na mě.

Bludička: Miláčku, aspoň to pro tě bude změna

Jezinka 1: *(Jezinky šlápnu na provaz a je po Poutníkovi, ten padne na LP)*

Tak a je to!

Jezinka 2: Má co chtěl. Pořád nemoh najít větev

Bludička: Šel se mnou – já to viděla. Na vlastní oči jsem viděla že jde... Ach, mocný lesů pane, dej ať se něco stane.

Pán lesů: *(vejde)*

Děvče – slza ti kane. Jsi celé pocákané

Bludička: *(Jezinky mají z Bludičky srandu, napodobují ji a potichu se jí smějí)*

To se někdy stane, že srdce láskou vzplane A osud řekne: Ba ne Kdo za to může?

Pán lesů:

Já ne. A teď mi řekni, o co tady vlastně jde. Všechno mi to pěkně pověz. Nemusí se to ani rýmovat, hlavně aby to byla pravda.

Bludička: *(Jezinky pantomimicky opakují šlápnutí. Bludička se vine k Pánu lesů)*

Jezinky mu šláply na provaz. Smyčka se mu zadrhla a má náruč zeje prázdnotou.

Pán lesů: To mi kvůli tomu ještě nemusíš oslintat smrk

Bludička: Ach to se někdy stane, že srdce láskou vzplane

Pán lesů:

Už s tím zase začínáš? Jsi jednou bludička, tak blud', nerýmuj a lásku předstírej.

Bludička: Copak milovat je tak hrozný hřích?

Pán lesů: No, je to lidské. A víš za co stojí všechno lidské.

Bludička: Nevím!

Pán lesů: Nevím! Včera do toho šlápne a dneska: Nevím!

Bludička: Má náruč zeje prázdnotou!

Pán lesů: *(Pán lesu oživí Poutníka)*

To už jsi tady říkala asi pětkrát. Já ti ho tedy vzkřísím a ty ho pěkně zahubíš, jak se na bludičku sluší. Tak se se laskavě otoč.

Poutník: *(Poutník se vrhá na Bludičku)*

Ó, bludičko! Ó, bludičko!

Pán lesů: *(Nejprve mluví k Poutníkovi a pak k Jezinkám. Pán lesů a Jezinky odejdou)*

To není žádná obludička. To je pěkná holka. A teď všichni zmizte. Necháme je tady o samotě. Bludičku a tady toho blouda, co se nám tady vměšuje. – No, je to koneckonců lepší, než kdyby se nám tady vyměšoval.

Poutník:

Miláčku, ty jsi ta nejpůvabnější žena, jakou jsem kdy spatřil. A že už jich pár se mnou vyrazilo dveře!

Bludička: H19 *(Vsedě za sebou tančí, občas jim vypadne synchronizace.)*

Miláčku, já vlastně nejsem vůbec žena

Poutník:

Ale jdi, ty. Miláčku, aspoň to pro mne bude změna

Já všechny nové dojmy vítám. A překvapení neodmítám

Bludička:

Miláčku, já nevím, jak bych ti to řekla.

Miláčku, vždyť ty se vrháš v náruč pekla

Poutník:

Přestaň se na mne hrome mračit a pojď se mnou něco začít.

Bludička: *(vstanou a ona ho odhání)*

Miláčku, jen uhas v sobě lásky žáry.

Miláčku, má náruč promění se v máry.

Utec, poutníku! Utec, utec, utec a se mnou si nic nezačínej. Cožpak nevíš, že začátek je u mne konec?

Poutník:

Ne, o tom ně nikdo neinformoval. Odmítneš-li mne, voběsím se!

Bludička:

Ty by ses nám pořád jenom věšel. Jak vidíš provázek, nejsi k udržení. To přece nesmíš.

Poutník: *(dojdou pod větev)*

Voběsím se, voběsím se, už jsem řek! A když to jinak nepůjde, tak vlastnoručně.

Bludička: *(Bludička mluví k divákům)*

Ach běda! Když ho odmítnu – oběsí se. Když ho akceptuji – zahubím ho. Co si mám počít? Snad ho radši akceptuji. Já totiž... strašně ráda akceptuji...

Jezinka 1: *(Jezinky vykukují symetricky z kulis. Bludička lítá sem a tam)*

Bludičko, kosi ti kosí rákosí

Jezinka 2: Bludičko, lekly ti lekníny

Jezinka 1: *(Jezinky dojdou k Bludičce)*

Aj močál sa ti pomočál

Bludička: Cože?

Jezinka 2: Běž, a zachraň co zmůžeš.

Bludička: Vy poběhlice! Vy vyrhelky!

Jezinka 1:

Kdo je u tebe vyvrholka? Sama jsi vyvrholka, taháš se s chlapama po lese.

Bludička:

Jistě, tahám se s chlapa po lese, jsem jednou Bludička a tak nebudu prodávat v obchodním domě kravaty.

Jezinka 2: Kdo je u tebe kráva? Ty!

Bludička: *(Jezinky odstrčí Bludičku a přetahují se o Poutníka)*

Co? Kdo řekl kráva?

Jezinka 1: Ty!

Bludička: Jdi do Prioru!

Jezinka 2: A je můj!

Pan lesů: *(Vyjde na LP, rozežene Jezinky, na PP začíná mejdan)*

A padam a vod něj. Takhle to dopadne, když se mi do toho vmontuje člověk.

Helejte se můry. Tenhleten erotizmus mi sem tahat nebudete. Prosím vás, netahejte sem k nám ty vaše móresy. Nechodte k nám na rande. Vždyť nám kazíte jezinky a bludičky. Viděj to u vás a chtěj to taky, co já jim můžu říkat. My k vám taky nechodíme dupat ten váš asfalt. Tak se snad můžeme nějak domluvit. Co je to za virvál zase? H2O *(Pán lesů hledá, odkud to jde a zpívá)*

Nechodte nám strašit lesní duchy. Nechodte nám kazit najády

Nechte si svý kravály a ruchy, pomluvy a řeči za zády.

Stůjte fronty pucujte si kliky. Zametejte si svůj vlastní práh.

Nenoste nám do lesů svý zvyky. Zvláště ne ty ze kterejch jde strach.

Možná že ještě dnes. Já spálím tenhle les,

kde začínají bujet lidské zvyky.

Je léto a já jsem lesů král. Však jestli to takhle půjde dál

Tak v zimě si mě kdekdo pošle do trafiky

A proto musím ještě dnes. Zapálit tenhle děsnej les

A proto musím ještě dnes. Zapálit tenhle děsnej les

Ve hlase sametovém. Mám sílu velikou

Já zapaluju slovem Někdy i slabikou

Všichni: (postupně se objeví na obou pontonech)

Les je v plamenech. Les je v plamenech

Už plane plamen. S lesem je ámen Už plane plamen. S lesem je ámen. Vá, va...

Hudba	Název	Zpívá
01	Pane Erbene	Vypravěči
02	Polednice	Otec
03	Svatební košile	Dívka, Hoch, Sbor, Umrlici
04	Vodník	Vodník
05	Vypravěči2 a Dívka	Vypravěči, Dívka, Matka, Vodník
06	Dívka	Dívka
07	Vypravěči3	Vypravěči
08	Truhlář a Dívka	Dívka, Truhlář
09	Vypravěči a Vodník	Vypravěči, Vodník
10	Truhlář a Dívka2	Dívka, Truhlář
11	Svatba	Všichni, Vypravěči
12	Vypravěči5	Vypravěči
13	Truhlář a Dívka3	Dívka, Truhlář
14	Sbor	Jezinky
15	Poutník	Poutník
16	Jezinky, Poutník	Jezinky, Poutník
17	Víly	Víly
18	Bludička	Bludička
19	Bludička, Poutník	Bludička, Poutník
20	Pán lesů	Pán lesů, Všichni